

[Kofod-Svendsen]

Det er en udmærket dagsorden, der er forelået fra regeringspartierne side, med de hensigtserklæringer, der står i den. Vi ønsker, at vi får en forstærket indsats for at nedbringe arbejdsløsheden, men først og fremmest får en uddannelsesindsats, at vi får overskud på betalingsbalancen og statsbudgettet, og at vi tilpasser vort skattesystem til EF's indre marked. Den stemmer vi gerne for. Men den kunne have været bedre, og når en ting er god, hvorfor så ikke have gjort den bedre. Det vil jeg gerne beklage ganske meget. Jeg synes, at regeringen har skabt nogle problemer og en urimelig sommerdebat til ingen nytte.

Det, som jeg tror vi må gøre mere ud af i 1990'erne, er en aktiv socialpolitik, for en meget stor del af de offentlige budgetter er jo sociale udgifter. Overførselsindkomsterne vokser og vokser, og det afspejler jo kun alt for tydeligt konsekvenserne af den passive socialpolitik, som vi har ført siden 1970'erne.

Den passive støtte virker forstærkende på problemerne. Vi har nu en meget stor gruppe af de udstødte med ingen eller kun lille tilknytning til arbejdsmarkedet. Vi spiser dem af med en passiv kontanthjælp eller førtidspension, og så får de ellers lov til at passe sig selv. Det virker demoraliserende både på den enkelte og på samfundet som helhed. Det giver stadig større menneskelige og samfundsøkonomiske problemer.

Derfor må Danmark have en aktiv socialpolitik, hvad der heldigvis allerede er blevet taget hul på i denne folketingsssamling. Jeg kunne nævne det lovforslag, vi har om ungdomsydelse. Jeg kunne også tage andre konkrete lovforslag frem. Fru Marianne Jelved omtalte det bl.a. i sin ordførertale.

Men vi må videre. Vi må have en principbeslutning om, at det er aktivlinien, der skal være det grundlæggende både i beskæftigelses- og socialpolitik. Jeg mener, vi bør indføre job med løntilskud, som især sigter på alle dem, som ikke helt kan følge med i det moderne samfunds opskruede tempo og kvalitetskrav. Vi må skabe et alternativt arbejdsmarked, for at de, der i dag modtager en eller anden form for offentlig ydelse, også kan yde noget til gengæld. Der er brug for alle. Det kan enten være i form af stillinger på det almindelige arbejdsmarked, hvor lønnen er tilpasset en mindre end normal indsats, eller i form af særlige stillinger på beskyttede værk-

steder i virksomheder, i frivillige organisationer eller i kommunalt regi.

Denne aktive linie vil betyde, at langt flere på længere sigt kan vende tilbage til en normal og aktiv erhvervshverdag, hvad der igen er både menneskeligt og samfundsøkonomisk gavnligt.

Når vi taler om økonomisk politik, mener jeg, vi må knytte den nøje sammen med en aktiv familiepolitik, for det store problem for mange børnefamilier i dag er jo tid. Vi har fået isolerede kernefamilier, hvis medlemmer store dele af tiden er spredt i forskellige institutioner og arbejdssektorer. Familien er blevet frataget en række funktioner, som den tidligere har varetaget, og dermed er en række værdier gået tabt – værdier som tryghed, familiefølelse og rodfæstethed.

Men bagsiden af det er ikke alene de menneskelige tab, det koster altså også samfundet vældig meget. Vi ser jo, hvordan den offentlige sektor og socialbudgettet er vokset i takt med, at vi har ført en politik, hvor familien er blevet splittet mere op. 1980'ernes mange ord om børnefamilierne bør i 1990'erne blive afløst af en sammenhængende arbejdsmarkeds-, social-, skatte- og boligpolitik, hvis overordnede målsætning er at give forældrene mulighed for mere tid til samvær med børnene. Så er det familiens ansvar at foretage sådanne prioriteringer, at børnene virkelig får en rigelig del af den kostbare tid.

Jeg mener, vi må sikre, at begge ægtefæller kan opnå del- eller flekstidsstillinger, så længe børnene er små – og orlov, mens børnene er helt små – og så må vi finde en socialt rimelig model for lønkomensation til bestemte grupper. Pasningsmulighederne skal være lige så fleksible som arbejdstiden, og denne fleksibilitet skal kombineres med modulbetaling eller taxameterbetaling. Desuden må forældrene have en reel valgmulighed mellem at passe børnene hjemme eller få dem passet i en institution.

Endelig må ægteskabet ikke diskrimineres gennem lovgivning. Her er vi vældig tilfredse med det, vi opnåede, da vi lavede det brede forlig om overførselsindkomsterne, hvor den diskrimination, der har været af pensionistægterpar, bliver fjernet. Er der yderligere områder, hvor der finder en diskrimination sted, er vi fortsat i front for at fjerne denne.

Jeg glæder mig over den samarbejdslinje, jeg har kunnet registrere de sidste måneder herin-